

[Carsten Raft.]

og har stadig forsøgt at faa den samlede Løsning af Forsvarsspørgsmaalet, som maa være Maalet for en konservativ Forsvarspolitik. Vi ved, at vi er gaaet saa langt ned som overhovedet muligt i hvert eneste Tilfælde, og naar vi nu skal gennemføre denne Ordning, staar vi med en god Samvittighed over for Sagen og ser den, om jeg saa maa sige, trygt ind i Øjnene.

Men nu da Afgørelsen er faldet, vil jeg have Lov til at sige en Ting ganske rent ud og tale maaske lidt mere frit, end vi har gjort de sidste to Aar. Det er nødvendigt, for den Tone, som man anlægger fra Regeringspartierne Side, er fuldkommen urimelig i sin Overlegenhed og Hovenhed, den højtærede Statsminister i sin Afvisning af de konservative Ændringsforslag, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, naar han taler om konservativt Demagogi. De Herrer Socialdemokrater har virkelig ikke nogen som helst Grund til at være hovne eller overlegne, og de maa ikke tro, at den Hensyntagen, der er vist dem i den Sag i de sidste Aar, vil blive ved. Den havde kun Sagen som Motivering, og den Motivering er faldet bort nu.

Sandheden i dette Spørgsmaal er, at naar dette Parti vil korrekse og tale med Autoritet, kan man sige til dette Parti, at alt, hvad det har sagt gennem to Generationer, gennem et Par Tusind Rigsdagsspalter og paa titusind Møder, har jo vist sig at være fuldkommen forkert og er blevet forladt af Partiet. Der er ikke en Brokke tilbage af den gamle Indstilling, som dette Parti havde, og naar de møder korreksende og vil spille Autoritet over for et Parti, der altid har hævdet det Standpunkt, som nu viser sig at være det rigtige, maa vi ogsaa have Lov til at sige fra. Al den Tale om de andre Forhold i Europa har ikke nogen som helst Værdi. Man kan læse Rigsdagstidende, fra dengang Afrustningsforslaget blev fremsat i 1924 og til 1933, uden at finde en Linie, der blot antyder dette, at under de daværende lidt mere fredelige Forhold i Europa kunde man tænke sig at afruste, men hvis de blev en lille Smule mere krigeriske, vilde man ikke afruste længere. Tværtimod, hele Grundlaget var dette, at vi var for smaa til overhovedet at tage Opgaven op, og at de andre var for store, og vi kunde intet magte; og naar de andre ruster yderligere, maa man jo logisk mene, at vi maa blive endnu mindre og endnu mere afmægtige. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, som trofast og trøstigt har røgtet sit Hverv som Ordfører for de skiftende Lovforslag og

de skiftende Standpunkter, som har gaaet sin Vandring fra de 9 Millioner til de 18 Millioner og nu til de 44, de 45 Millioner, og som vel er klar til at gaa Vejen videre, hvis det skulde være, har selv i sin Tid udtrykkeligt sagt, at Danmark mægter ikke at løse nogen som helst militær Opgave. Dette var Indstillingen, og den kan vist ikke være ændret ved, at de militære Opgaver for ethvert Land er blevet større. I Tale for Tale, i Partiudtalelse for Partiudtalelse erklærede man fra Socialdemokratiets Side, at det var netop farligt overhovedet at have noget som helst Værn, overhovedet at have en Militærordning, og naar man nu foreslaar en Militærordning, der er utilstrækkelig, men som er tydelig nok i sit Væsen, med Titusinder udskevne, med Morterer, Fodfolkskanoner, tungé og lette Kanoner, Kampbaade, U-Baade, Torpedobaade, Miner og Flyvemaskiner, slaar man sig selv og alle sine tidligere Ordførertaler og Talere i Ansigtet. Nej, de Herrer Socialdemokrater har ingen Grund til at være hovne og overlegne, og de taler ikke med Autoritet i denne Situation.

Vi har gjort, som det gamle kønne Ordsprog tilsagde os at gøre: vi har ikke tirket disse Guds smaa Skabninger, medens de skiftede Ham, men vi havde ventet, at de gik efter Naturens Lov og var stille og skjulte sig under Hamskiftningen. Det gør nemlig alle Skabninger, for det er en ret flov, en uskøn og en ydmygende Tilstand, man er i, naar man skifter Ham, det er det for alle Skabninger, ogsaa for Socialdemokrater.

Man har beskæftiget sig meget med Forholdet mellem de to Regeringspartier og spurgt, hvordan de er naaet frem til deres Forslag, og det ærede Medlem Hr. Rager gav i Gaar gode og værdifulde Bidrag til Opklaringen heraf. Den fulde Sandhed faar vi vist aldrig at vide, og ærlig talt har vi jo heller ikke noget Krav paa at faa den. Jeg synes ogsaa, at Situationen i og for sig taler ganske tydeligt, Forslaget i sig selv viser ganske klart, hvordan den er. Det er en Kendsgerning, at det kun er økonomiske Vanskeligheder, der stiller sig i Vejen og sætter Grænse for Forslaget opefter. Den højtærede Forsvarsminister var i sin Forelæggelsestale i og for sig ikke utilbøjelig til at ønske et Luftforsvar for København, men det var for dyrt, Ministeren udtalte sig i og for sig heller ikke imod Bygning af Artilleriskibe, men de var for dyre; og den eneste Indvending, der er rettet imod det konservative Forslag, gaar ud paa, at det er for dyrt. Samtidig gennemføres i denne